

יעקב שרת / איש ממאדים אלוהי צבאות

מי משרת את מי: אלוהים את צה"ל או צה"ל את אלוהים?

מאת שאן איש אמצע-תיקשורת אמין עם אלוהים, יקשה לדעת מהי תשובתו לשאלתה נכבדה זו. אם נפנה שאלתה לבני-תמותה בוודאי נקבל תשובות סותרות, אך נקבל גם תשובה שלישית על דרך הסינתזה: „גם זה וגם זה“. אני משעה, שעל דרך גס-זיהוי-זה חובר אותו „דף קרבי“ לחיילי יחידת-מילואים בצפון, הפותח ב„שמע ישראל“ ומאזכר לחיילינו כי הם בני אברהם אבינו, „שנעת כל עם ישראל בכל התפוצות עוסקים ותוהים ומתפעלים מאישיותו וגורלו“, וכו' וכו' שאר תיפלויות — דף מופלא, ספוג רוח ישראל סבא, אשר התגלגל, לא עלינו, לידי עוכרת ישראל שולמית אלונה וזכה להנצחה בשאלתה אל שר-הביטחון.

מחברי הדף, שיש לשער כי האמונה באלוהי ישראל ממלאת את כל חדרי ליבם, פשוט גייסו את אלוהים למילואים, כדי שהתרגיל שביצעו אנשי יחידת-מילואים אי-שם בצפון הארץ יעלה יפה, ומכאן שאלוהים משרת את צה"ל. אבל חוקה על אותם מחברים לוהטי אשדות, שעשו מה שעשו לשם שמיים, כלומר מתוך אמונה זכה ותמימה שביצוע התרגיל מוצלח של יחידת-מילואים בצה"ל יקדם את עניינו של אלוהים, שהם, כמובן, יודעים אל נכון מהו. מגייסי אלוהים הללו בוודאי קרצו זה לזה בחיוך שטני כלשהו, בעת ששירבטו בידיהם הקדושות את התפילה הקרבית, לאמור: אנהנו מוכרים את אלוהים לצה"ל במטוה של סיוע למה שקרוי מוראל ביחמה, וההסוואה הזאת קבילה על צה"ל 1980, אבל בינתיים, בינינו לבין עצמנו, לא רק צה"ל ירוא נשכר, אלא גם אלוהים, ששמו וגבורתו עלו על דל שפתו כך וכך חיילים שה„דף“ נופק להם על חשבון משלם המסים הישראלי, ואולי בזכות זה המשיח יבוא כבר הערב, עוד לפני „מבט“.

ועד שולמית אלונה תזכה לתשובה מפי שר-הביטחון או סגנו, אשר חזר לא מכבר משיחותיו האסטרטגיות בארצות-הברית בקול דממה דקה, בוודאי מפני שבהמריאו אל היעד לא התפלל תפילת הדרך, רצוני להסב את שימת-הלב לעובדה המדהימה, שבין „אויביו הקמים עלינו והשמידנו למחות את שמו מתחת פני האדמה“, ככתוב ב„דף“ ה„ל“, יש לא מעטים המאמינים באלוהים, ולא רק באלוהים אלא גם באברהם אבינו-אביהם; מאמינים, אבל גם עוקבים אחרי הנעשה בצה"ל ומחקים את הראוי ליקו, ולפיכך סביר שתרגיל הבא שלהם ינופק לחיילי האויב דף-אלוהי-גדודי, שיעלה את המוראל הנגדי, וכך העסק יתחם מציחוח-מילים לציחוח חרות, כה יעשה לנו אלוהים.

הפתרון לבעיה חסרת-פתרון זו פשוט מאוד: אם יש אלוהים באיזור הזה ואלוהים, כידוע, זו לשון רבים, אלה נניח להם להילחם אל זהו בעצמם, בלי סיוע מוראלי בצורת מילים מודפסות על נייר ומופצות בין חיילים משני עברי הקוים. הם, שם בשמים, יעשו זאת מבלי שהדבר יעלה לנו אגורה שחוקה, ומה גם שעקב ירי הברקים והרעמים והזאת עננים אולי נזכה כולנו ברווח מן הצד בצורת גשם, ואילו אנו, שאין לנו, נחסוך נייר, הוצאות דפוס ומשכורות שמונות המשולמות לנציגי אלוהים, בעצמם, המחברים בשמו מיני הבל וזבל לא על חשבוננו, חלילה, אלא על חשבוננו.

להתחיל מיד

יש רקמות מעשה ידי הטבע, ויש מסנונות מעשה ידי אדם, המצטיינות בתכונה מופלאה: הן חדירות רק מצד אחד, או אטומות לחומרים מסוימים אך חדירות לאחרים. „הקו הירוק“ של ישראל הוא מין ריקימה-מסוננת שכזו. הוא חדיר לכל הצורות וההתגלמות של הלאומיות היהודית, אבל אטום לכל הצורות וההתגלמות של הלאומיות הערבית. או כך חשבו להם „המומחים לבעיה הערבית“ בישראלי, שהתנבאו במחנה כי קודם כל הערבים הם ער-בים, ושנית, כל מה שהם רוצים זה רק איכות חיים, ושלישית הם מפולגים ומסוכסים ואין כמותם יפים למדיניות הפרד-ומשול, ורביעית אין עם פלסטיני, וה-מישית הערבים אזרחי ישראל שונים מכל קבוצה לאו-מית בעולם בכך שאין להם מודעות לאומית ויצרים לאומיים.

היו ימים, שהתורה הגזענית הזאת „עבדה“, „עב-דה“ אפילו על הערבים עצמם, אבל כל מי שקורטוב שכל בקודקודו ידע, שתורה זו מאפס ובוים מן הימים התגלה באפסותה. עכשיו, כאשר מתחוויר שממשלת ישראל נוטלת לעצמה זכות לאסור על אזרחים לא-יהודים להתכנס יחדיו ולהכריז על שאיפותיהם, וכי-אשר שר בישראל מאיים על ערביי ישראל בגורל אחי-הם שמילחמת 1948 גזרה עליהם פליטות, הקיץ הקץ על התורה הזאת — ונפתח עידן המישחק בקלפים גלויים.

ומכיוון שהקלפים גלויים, יש לשאול כבר עכשיו מה יהיה, אם האיום של איראל שרון על ערביי ישראל בנורדין של דם ואש ופליטות לא יעשה רושם על ערביי שראל? האם אראל שרון ואנשייו גשו לביצוע?

אם כן, מוטב שיתחילו מיד, כל עוד רק אחד מכל ששה ישראלים הוא ערבי.

הרודנים

משה דיין, כבוד שטן, אמר הכל במילה אחת: „רודנים“. ולא יעזור שום פלפול של חריף ב„מעריב“ או של הרצל ב„ידיעות“ לגופו של עניין ולעיתויו של עניין. „רודנים“ זהו זה.

אותו משה דיין גופא, ובאותו עיתויו, אמר גם שלדעתו מקצצי רגליהם של חלף ושל שכעה היו יהודים, אבל אל נא נסטה מן העיקר, ומה גם שהש"ב חוקר במרץ, ומדי רגע צפויה הודעה מרעישת בפרשה זו, שכללת הכל אינה בלתי-יקשורה בעסקי רודנות. אבל משה דיין, אבי קונספציית השליטה ב„שט-חיס“, הגדיר את הרודנות הישראלית שם כתופעה המתגלה „לפעמים“. חוששני, שבתענותו כי רבה לא הרחק לכת עד סופה ההגיוני של מחשבתו. הרודנות היא תופעת קבע.

ומה פלא בדבר? הרי מדובר בשטחים כבושים, שטחים הנמצאים בידי ישראל מכוה מילחמה, ובי-תושבי אותם שטחים, שהם בני עם זר ששילטון ישראלי שנוא עליהם.

ולא חשוב בכלל מה היו סיבות המילחמה, ומה היה בשטחים הללו לפני אפלים שנה, ובידי מי היו השטחים הללו לפני קום מדינת-ישראל, ומה זכות הירדנים לשטחים הללו, ועוד ועוד. חשוב, שבין צה"ל, כזרוע של הריונות הישראלית, ובין ערביי השטחים הללו קיים יחס של כובש-נכבש, של שולט-נשלט. אפשר לעטוף את המצב הזה במיני עטיפות שונות, אפשר לרפד אותן בהנמקות היסטוריות וביטחוניות ודתיות וכלכליות ומה לא — שום דבר לא יחפה על כובש-נכבש, שולט-נשלט הבסיסיים הללו.

רבים בישראל, שחרף קירבתם הגיאוגרפית לשטח חים הם מסנונורים מראות את המצב הבסיסי הזה, ולהבין את המשתמע מתוכו, זועמים על בני אומות אחרות, רחוקות יותר, המגדידים את נוכחות ישראל ב„שטחים“ ככיבוש חד וחלק. הם, פשוט לא מבינים את הבעיות שלנו, יאמרו לך — אבל יוקיעו כל התערבות סובייקטיבית בפולין, למשל. כושר ההסתגרות ורוות העצמית, עוצמת ההדחקה, גודל ההנאה מאיפה-ואיפה, מאניוואספיעוד — כל אלה מצטרפים יחדיו וקומים שוב ושוב פרשת „המלך עירום“ חדשה, ועוד לא נמצאה דרך לא-אלימה לביטול הסנונורים. תבלול מסירים רק בניתוח.

אוי, וזה יכאב!

הגרנין והבעייה היהודית

הרבה נכתב והרבה לא נכתב והרבה ייכתב על היהודים והבעיה הגרעינית, ואם תרצו על הגרעין וה-בעיה היהודית, כידוע, יש בישראל שני מחנות (המלה מחנה נעשתה מטבע מוכר ביממה אלה), מחנה גרעין ומחנה אנטי-גרעין. כמובן, יד מחנה הגרעין על העל-ינה, תהליך הגירעון,

בריאקציית שרשרת מסויימת הגיע משום-מה לפקיס-תאן, שלמברה הצער אינה מראה נטייה להסתכסך עם שכנתה איראן, המתמחה זה מכבר בהפצצת כורים ובגירוש מדענים.

ההרתעה הגרעינית אמורה לספק לישראל ביטחון קיומי: מניעת הסלת פצצת גרעין ערבית מפחד גמול גרעיני ישראלי שישימד את כל בירות ערב, לא פחות ולא יותר, כפי שחזה לא מכבר שלמה אהרונוסון ב-סידרת מאמריו ב„הארץ“, ומניעת הכחדת ישראל ב-דרכים אחרות, שכן ברעף קיומה האחרון ממש תספיק ישראל לנקום נקמת שמשון במשידיה ולהשמיד גם אותם, נוסח תמות נפשי עם גרעין או בלי גרעין.

מחנה האנטי-גרעין סבור אחרת. מאז-אימה גר-עיני במרחק התיכון לא ימנע מילחמות קונוונציונליות, עליו לדרב על פיגועי טרור, לישראל על סף הכחדה קונוונציונלית לא תיושע מהשמדת בירות ערב; איום גרעיני ישראלי לא ימנע שליט ערבי מטורף, שישג לבסוף את הביצור, מהסיתה על ישראל, ואם כמה מיליוני ערבים ישלמו בחייהם על כך — לכולם עד אחד מזומנים חיי תענוגות בן-יעדן נוסח הנביא מוח-מד; לישראל אולי יש תשובה לבעיית עיקור היכולת הערבית לייצר את הפצצה, אך ספק רב אם תשובה זו ישימה לפקיסתאן; המשאבים המשקעים בגירעון

ישראל חסרים לביצור חומותיה הרופסות במיגזרים אחרים; המאמץ לגירעון ישראל הוא הוא הבולס או-תה מלחמות על אמנת אי-הפצת הנשק הגרעיני, ודבר זה מציגה באור שלילי, מצדק את מאמצי אויביה לחתור להשגת נשק גרעיני ומעכב אותה מעלות על דרך ייצור אנרגיה גרעינית, הדרושה לה כאוויר לנשי-מה יותר מכלל מדינה אחרת בעולם (כל הזעקות על האינפלציה כמסובב של ויתור על הדלק „שלנו“ בסיני מאבדות את אמינותן נוכח העובדה, שישראל מוותרת מרצון על הקמת כורים להפקת אנרגיה (שאינם נית-נים בנקל למדינה שאינה חתומה על אמנת אי-ההפצה). יתכן מאוד, שבדחייה מודעת את הקמת הכורים להפ-קת אנרגיה ישראל פשוט מתאבדת פה ועכשיו, ואם כך, מה בצע בהבטחת קיומה, כביכול לעתיד לבוא, מכוה כורים שלא למטרות הפקת אנרגיה?

ועכשיו, על רקע זה, יקרא נא מי שאיכפת לו את „ערפל גרעיני ותגובה גרעינית“ מאת יורם נמרוד (ה„דבר“, 2.12.80 ואת המשכו ב-7.12.80) — מאמר נותן כבוד לכותבו, כבוד לאכסנייתו — ואחרי-כך בוודאי נמצא הזדמנות לחזור ולהפך בחרדה זו.

בשופר

ובתהילימיות

אחי ורעי האדמו"ר י. אבוחרצא זי"ע א, נתיבות, קריאתך „הצילו — הצילו!“ הגיעה אלי, וכולי נרעש ונפעם. במישפחתו מהלכת אגדה שאני תימני שהוחלפתי בתינוק מבני הרשעים על-ידי אחות מרשעת בבת-חולים לילדות משל הרשעים. לימים נעשית סבא לשתי נכדות חמודות, שכל אחת מהן חצי-ספרדיה, וביחד החשבון עולה איפוא לספרדי שלם לפחות. אם כן, האם חלה עלי מצוותך הדחופה להפגין מדי ערב בערת ליד בניין המיטטרה או העיריה הקרוב אלי למען שיחרור בנך ואחינך הצדיקים מידיהם של הרשעים המתנכלים למישפחתך בפרט ולכל הספר-דים בכלל? אם כן, אבקשך בכל לשון של בקשה לשלוח לי מיד שופר ותהילימיה, מאחר שבעונות הרבים אין הללו מצויים תחת כרי. אם לא נותרו לך שופרות או תהילימיות, אנה הודיעני אם אפשר להסתפק, ולו רק פעם אחת, בצמיג או סתם באבן. החזור בתשובה מן הרשעים,

אבראבו גילי וענבל (חצי-ספרדיות)

מיבצע סקל-סקל

אני ממעט מאוד לכתוב בענייני כלכלה, וחמיקה זו אין מקורה בצניעות יתרה, אלא בחוסר כישרון כלכלי, אם לא גרוע מזה, שהורש במישפחתי מדור לדור הן בצד אבי והן בצד אמי (מה יהיה הלאה עוד מוקדם לקבוע). על סבי מצד אבי אני יכול לדווח, כי את הכספים שנותרו באמתחתו אחרי מה שהפסיד מהכית הכפר הערבי עין-סיניה שבשומרון מידי דודו של המופתי חג' אמין אל-חסייני, בהמלצת יידים המשותף אליעזר בן-יהודה (אותו חוסייני ביקש לטעום טעם חיים-מתוקים בפאריס ויצא לשם לשני-תיים), השקיע בבית-היציפה של שטיין ביפו, על מנת לראות את המיפעל הזה, שסיפק בשעתו משאבות לפרדסי הארץ, פושט רגל. הכסף הלך, וסבי המתוסכל כתב במריכיוס חוברת ברוסית הקרויה לא פחות ולא יותר „חפנמה הארץ-ישראלית“, על סבי מצד אמי אני יכול לספר, כי התמחה בפשיטות-רגל עד כדי כך, שפעם הוכרח לברוח מתל-אביב לכנרת, שם הסתירו בנו שאול אביגור מאימת הנושעים...

על כל אל נא יתייחסו רצינות יתרה לרעיון המבריק שאני עומד לטעון לטובת מילוי משאבי „אין לי“: ראוי לתת את הדעת על האפשרויות הבלתי-נדלות שבקניסת תלמידי „הגדה“, על ידיו אבנים. אך זה ראתי באחד מעיתונוני, כי תלמיד אחד אשר כזה נקנס בעוון ידיו ב-5,000 שקל! לא נותר אלא לתמוס כמה וכמה סוקלים כמוהו מדי יום — והרי אין מחסור במיידים ובאבנים — ותם כל מחסור מזומנים באוצרנו!

אהה, אתם תגידו כי משיתגלה הסוד יעדיפו תלמידי „הגדה“ מעצר על תשלום קנס, ואז יצטרך משלם המסים הערבי לזנום ולאכנסם על חשבוננו? שטויות. אתם לא מכירים את הערבים. הם ישלמו, ועוד איך ישלמו, וכך, בכספי אש"ף, כלומר בפטרודולרים, נממן את ההתחלוליות, אשר יגיבירו את הידוים, אשר יעצימו את הקנסות, וחוזר חלילה, עד אם ייבנו יהודה, ושומרון ועזה ולבסוף גניעם הגלילה.

ומה, חלילה, אם הם באמת יעדיפו מעצר, ובה-מוניחם? מה, באמת?